

Arrest

nr. 219 393 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 27 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: A. M.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: -

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: --

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van WPR Oost-Vlaanderen op 27/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.

Betrokkene verklaart niet in één van de landstalen een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van WPR Oost-Vlaanderen op 27.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 27.03.2019 door de politie van WPR Oost-Vlaanderen in het Tigrinya.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing

genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid echter in haar nota met opmerkingen. Zij stelt dat:

“De vordering wordt ingeleid met uiterst dringende noodzakelijkheid.

Overeenkomstig artikel 43 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in geval van vordering tot schorsing met uiterst dringende noodzakelijkheid een uiteenzetting van de feiten worden weergegeven die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

“De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid beperkt de rechten van de verwerende en tussenkomende partijen alsook de onderzoeksmogelijkheden van de Raad tot het minimum. De verzoeker dient dan ook duidelijk feiten en gegevens aan te brengen die het direct aannemelijk maken dat de schorsing van de bestreden beslissing onmiddellijk dient te worden bevolen.” (De procedure voor de Raad van State – Stephan De Taeye – Klaus Van Houtte met voetnoot verwijzing naar rechtspraak)

Dat standpunt werd bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State, met als gevolg dat in de daarop volgende uitgave van “Procedures voor de Raad van State”, Stephan De Taeye en Werner Weymeersch, omtrent het instellen van een vordering met uiterst dringende noodzakelijkheid, het volgende vermelden: (nrs 261 en 262)

“De toepassing van de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort op een ernstige manier het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad. Bovendien worden de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang gebracht. Zij dwingt de Raad van State er ook toe, onverwijd, een definitieve uitspraak over de schorsingsvordering te doen, wat onmiskenbaar inhoudt dat de Raad slechts een zeer beperkt onderzoek kan wijden aan de rechtsvragen die worden aangevoerd. Die verstoring van de normale rechtsstrijd en het zoeken naar evenwicht tussen de mogelijkheden die aan de partijen in het geding ter beschikking staan, heeft tot gevolg dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts ontvankelijk is in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. (RvS, nr. 75.555, 6 augustus 1998, Portier, C.D.P.K 1998, n°4, p.576 (verkort))”

“Het gegeven dat het nadeel of het risico van dit nadeel langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is. Daar anders over oordelen zou, volgens de Raad, betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen behandeld worden, wat de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijk karakter van die schorsingsprocedure zou betekenen.” (zelfde arrest als hierboven)

De verzoekende partij toont de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aan.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet op basis van de bestreden beslissing zal worden gedwongen teruggeleid naar zijn land van herkomst.

De verzoekende partij is van zijn vrijheid beroofd aangezien hij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de grens waarnaar verzoekende partij zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, waartegen een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal ingesteld worden.

Zie dienaangaande:

“Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”

Aldus kan niet worden ingezien waarom een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend.

“(…) verzoekster geen gegeven aanbrengt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. Er is immers tegen verzoekster geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum werd bepaald (zie in die zin RvS 2 maart 2005 nrs. 141.510 en 141.512)”

Het loutere gegeven dat aan verzoekende partij bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten volstaat vanzelfsprekend niet, nu artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn, opdat gewag zou kunnen worden gemaakt van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat de verzoekende partij niet op basis van de bestreden beslissing zal worden teruggeleid blijkt uitdrukkelijk uit het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel

en Migratie in de bestreden beslissing stelt dat nog een nieuwe aanvechtbare beslissing dient te worden genomen, waarin de grens zal worden vastgesteld naar waar de verzoekende partij dient te worden teruggeleid.

Bijgevolg dient het beroep te worden verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied. Het is tegenstrijdig om enerzijds reeds een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen en anderzijds te stellen dat de grens later nog zal worden bepaald. Bijgevolg kan niet ernstig worden betwist dat de verwerende partij, ondanks de in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen geuite intentie, op zich geen andere en nieuwe beslissing nodig heeft om de verzoekende partij op grond van de bestreden beslissing “zonder verwijf” te verwijderen naar Eritrea (zijnde de verklaarde doch ongestaafde nationaliteit zoals vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing).

Het hypothetische betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en de hypothetische motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de grens waarnaar de verzoekende partij zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, volstaan niet om het voormelde wettelijk vermoeden te weerleggen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* en artikel 3 van het EVRM.

3.3.1.1. Het kernbetoog van verzoekende partij vormt het feit dat een analyse van de elementen inzake artikel 3 van het EVRM zich dient voor te doen voor het treffen van een verwijderingsmaatregel. Het is bij het nemen van een verwijderingsmaatregel dat de verwerende partij er zich van moet vergewissen dat deze maatregel de hogere rechtsnormen respecteert. De verzoekende partij beklemtoont dat de verwerende partij heeft nagelaten, alvorens de bestreden beslissing te nemen, een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van het voormelde artikel 3 bij een verwijdering naar haar land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). De verzoekende partij verwijst daartoe naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij betoogt ook dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd door de verwerende partij, maar niet in een taal die ze voldoende machtig is. Daarnaast kan de verwerende partij niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Eritrea, waarvan onder meer het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van USDOS Labour & Human Rights van 2017 gewag maakt. Tevens verwijst de verzoekende partij naar de conclusie van de Speciale Rapporteur van de VN op de zitting van de algemene vergadering van 25 juni 2018 met betrekking tot de mensenrechten in Eritrea. Zij wijst erop dat de gemachtigde, hoewel hij op de hoogte is van de precaire mensenrechtensituatie in Eritrea, op geen enkele manier het risico dat gepaard kan gaan met een repatriëring, heeft onderzocht.

3.3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor

de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *in* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “*Asalya t. Turkije*” waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”*. (eigen vertaling: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij *in casu* op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren. De verzoekende partij is van oordeel dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Luidens de bestreden beslissing is de verwerende partij daarentegen van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van de verzoekende partij vaststaat en de grens waarnaar zij zal worden teruggeleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde “*beslissing tot vaststelling van de grens*” kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat de grens waarnaar de verzoekende partij dient te worden teruggeleid, nog moet worden bepaald. Volgens verwerende partij zal de verzoekende partij op basis van de thans bestreden beslissing niet worden teruggeleid naar Eritrea, zodat er dan ook niet ernstig kan worden beweerd dat voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing moest worden onderzocht of een terugkeer naar Eritrea in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Zij wijst er nogmaals op dat een nieuwe terugleidingsbeslissing zal worden genomen waartegen beroep kan worden ingesteld bij de Raad.

Uit de definities van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RVS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, lijkt de verzoekende partij te kunnen worden bijgetreden waar hij betoogt dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. De stelling van verwerende partij dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoekende partij zal worden teruggeleid.

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. "

En ook:

"In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve

verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling."

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus *prima facie* worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten en dat een risico op onderduiken bestaat, benadrukt de Raad wederom dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel geldt *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*.

Tenslotte merkt de Raad op dat verwerende partij in haar nota niet dienstig kan verwijzen naar het arrest van de Raad van 8 februari 2018, met nummer 199 329 daar de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgische recht.

Vermits in de bestreden akte wordt vermeld, *"die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar dit niet kan staven: Eritrea"*, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de bestreden beslissing op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan, een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Aangezien de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt de verwerende partij de verzoekende partij dan ook op grond van deze beslissing naar Eritrea te kunnen verwijderen.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde weliswaar beknopt en op algemene wijze motiveert over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM doch enkel vanuit de optiek van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, en dat zij voor het overige het onderzoek naar andere aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitstelt. Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.

In combinatie met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM voert de verzoekende partij eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit het gehoorverslag allerm minst blijkt dat de verzoekende partij zich onvoldoende verstaanbaar zou hebben gemaakt of de vraag onvoldoende begrepen zou hebben. De verwerende partij argumenteert dat de verzoekende partij enkel verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen gaan.

Uit het administratief rapport van 27 maart 2019 blijkt dat bij taal van de verzoekende partij *"onbepaald"* aangegeven wordt. Voorts wordt in hetzelfde gehoorverslag bij *"verhoor van betrokkene"* neergeschreven dat *"betrokkene is onverstaanbaar."* Op een later tijdstip op 27 maart 2019 werd de verzoekende partij opnieuw gehoord. Tijdens het nieuwe gehoor werd de verzoekende partij door inspecteur B.K. gehoord in het *"Tigrinya"*, zonder bijstand van een tolk. Bijgevolg lijkt het erop dat de inspecteur de verzoekende partij in het Tigrinya gehoord zou hebben. Dit kan ter terechtzitting door de advocaat van de verwerende partij niet bevestigd worden. Evenmin zijn er andere documenten in het administratief dossier die staven dat inspecteur B.K. effectief het *"Tigrinya"* voldoende machtig is om de verzoekende partij, zonder bijstand van een tolk, in deze vreemde taal te horen. Waar in het gehoorverslag van 27 maart 2019 bij een aantal vragen een zeer kort antwoord weergegeven is of de vraag doorstreept is, is de vraag met betrekking tot de reden waarom de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst blanco gelaten. Uit het gehoorverslag blijkt niet wat hiervan de reden is. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij meer duiding te vragen omtrent de redenen waarom de verzoekende partij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. Ook blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij zich niet coöperatief opgesteld heeft. Tot slot wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag van 27 maart 2019 niet blijkt dat de verzoekende partij werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die haar gesteld worden.

Waar de verwerende partij vervolgens in de nota met opmerkingen overgaat tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit artikel niet geschonden acht, stelt de Raad vast dat dit een beoordeling betreft waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een *a posteriori* motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). Hierdoor ontnemt de verwerende partij de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De verwerende partij betwist de pertinentie van dit rapport niet. Evenmin houdt ze voor dat dit niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij kan die specifieke situatie in Eritrea niet negeren en daarover geen onderzoek doen. Deze beoordeling dringt zich des te meer gezien de verklaring van de verzoekende partij tijdens het voorafgaand gehoor.

Uit het bovenstaande is gebleken dat het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin zij herhaaldelijk stelt dat de grens waarnaar de verzoekende partij zal worden teruggeleid, zal worden bepaald nadat het risico op schending van het voormelde artikel 3 zal zijn onderzocht, en waarin zij benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst enkel na een grondig onderzoek van de geuite vrees kan worden overwogen, geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 3 van het EVRM is ernstig. Gelet op voorgaande bespreking kunnen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Bovendien blijkt hieruit ook dat de exceptie niet kan worden bijgetreden. Derhalve is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat niet is aangetoond aangezien de schending van de middelen niet aannemelijk wordt gemaakt. Het volstaat voor de Raad te verwijzen naar hetgeen hij hierboven in dit verband heeft vastgesteld.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit *in casu* het geval. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wdn. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M. RYCKASEYS